तुङ्गेत्यादि। तुङ्गतरूणां या छाया तस्यां रोहन्तीति इगुपध १३ सर्गः
लक्षणः कः तुङ्गतरुछायारुहाः विटपाः तेषां कोमलं हरि ज०म०
हरितं हारि तुष्टिकरं लोलं पल्लवजालं यत्र हरिणानां भय
ङ्करादावसदृशत्वात् सकुसुमा दावसमच्छवयः दावाग्नितुल्याः
लोलदाडिमकुञ्जायत्र॥ ३४॥

तुङ्गेत्यादि। पुनः कीदृशं सुवेलं तुङ्गानां तरूणां छायासु भ०
रुहं जातं अतएव कोमलं मृदु हरिद्वर्णं हारि मनोहरं
लोलं चञ्चलं पल्लवानां जालं समूहोयत्र हरिणानां भयङ्करो
दावसादृश्याद्भयजनकः सकुसुमः पुष्पैः सह वर्त्तमानः अतएव
दावेन वनाग्निना समा च्छविस्तुल्यकान्तिर्विलोलश्चञ्चलोदाडिम
कुञ्जोयत्र अग्निशिखापि लोला भवति दवौदावौ वनारण्य
वह्नी इत्यमरः रुहेरिजुङत्वात् कृगृज्ञाप्रीजुङइति कः पल्लववा
समिति केचित् पठन्ति तदा संस्कृते वालशब्दस्य नवार्थस्य विशे
षणस्य परनिपातोऽभिधानात् कर्त्तुं शक्यते प्राकृते तु पूर्व्व
नियमएव तस्मात् पल्लवं बलति धारयतीति ढात्षणिति षण्
प्राकृते छविशब्दे वकारलोपोन भवति तत्र प्रायोग्रहणात्
दाडिमेत्यत्र दालिमेति क्वचित्पाठः संस्कृते डलयोरलयोरैक्य
मिति परः स्वमते मनीषादित्वात्ताद्रूप्यं प्राकृते डोलइति लत्वं
क्वचिन्न भवति तत्र प्रायोग्रहणात् हेमचन्द्रेण तु टवर्गस्य वाल
इत्युक्त्वा दाडिमं दालिममित्युदाहृतं॥ ३४॥